

Oponentský posudek bakalářského absolventského koncertu a písemné práce Evgenie Vorobyevy

Potěšen a spokojen jsem odcházel dne 28. dubna t. r. z bakalářského koncertu posluchačky Evgenie Vorobyevy. Slušně zaplněná Galerie Lichtenštejnského paláce, velmi příjemná atmosféra, zajímavá dramaturgie a zdravý, profesionální výkon na pódiu byly zárukou mile prožitého večera.

Sólistka disponuje velmi jistou a zdravou pianistikou, jak jsme zvyklí od absolventů ruských škol a učilišť, takže se může plně věnovat interpretačním problémům a ruce a hlava jí při výkladu díla nepřekáží. Pocit technické, pamětní a zvukové jistoty u sólisty samozřejmě umocňuje posluchačův zážitek z prováděného díla.

Na úvod koncertu zazněly dvě sonáty Domenica Scarlattioho. Od prvních tónů mě bylo zřejmé /a ex post mi to bylo i potvrzeno/, že sólistka se staré hudbě věnuje velmi intenzivně, včetně konzultací s cembalovým oddělením. Její práce s časem byla typická pro cembalovou interpretaci a působila velmi přesvědčivě. Ocenil jsem i velmi bohatou zvukovou škálu v rámci celkově nižší dynamiky, tak jak bychom si to u staré hudby interpretované na moderním klavíru představovali.

Jako dramaturgickou dominantu večera uvedla sólistka Schumannovu sonátu fis moll op. 11. Zde mohla naplno využít svého romantického naturelu i své mimořádné hudební fantazie. Interpretačním problémem tohoto skvostného díla jsou dlouhé rytmicky jednotné plochy ve všech třech rychlých větách, které je nutno naplnit romantickým obsahem, ačkoliv rytmická pulzace musí zůstat striktní a příliš nelze spoléhat na agogiku. To se sólistce většinou dařilo beze zbytku, i když v několika málo vrcholech jí její romantická duše „tlačila“ do větších tahů a zrychlených temp. To je jistě otázka další pódiové zkušenosti, jinak se Vorobyeva zhostila tohoto díla úctyhodně a krásný úvod první věty či volnou větu si v její interpretaci budu dlouho pamatovat.

V poslední době se stalo běžným zvykem, že absolventi zařazují do svých bakalářských či magisterských koncertů jedno komorní dílo. Tomuto trendu jsem velmi nakloněn, protože pianista v komorním díle ukáže zcela jednoznačně své kvality či naopak nedostatky pianistické, zvukové ale hlavně také charakterové a inteligenční.

Vorobyeva byla v Šostakovičově cellové sonátě d moll op. 40 skvělou komorní partnerkou cellistce Anetě Šudákové, obě dámy hrály toto dílo s velkým porozuměním, s profesionálním nasazením a zvukově ohromně vyrovnaně. Klavíristka v žádných cellových sólech partnerku nepřekryla a svá sólová místa zahrála elegantně a krásně.

Závěrečná Ljapunovova Etuda „Lezghinka“ byla pianistickou kreací a oslavou mimořádných technických schopností sólistky večera.

Opravdu pěkný bakalářský koncert, svou úrovní nejméně magisterský či výše. Gratuluji sólistce i její pedagožce odb. as. Kvítě Bilinské za skvělou práci a za výkon, který všechny v sále potěšil.

Navrhuji známku A.

S chutí jsem si přečetl písemnou práci Evgenie Vorobyevy s názvem B. Javorskij a jeho přínos v interpretaci DTK J. S. Bacha. Smyslem práce bylo seznámit čtenáře s životem a dílem ukrajinského muzikologa první poloviny 20. století Boleslava Leopoldoviče Javorského. Tento teoretik, pianista a pedagog se intenzivně věnoval zkoumání vlivu novozákonních obrazů, výjevů a symbolů na hudební myšlení Johanna Sebastiana Bacha, zejména pak ve vztahu k 48 preludiím a fugám cyklu Dobře temperovaný klavír. O zásadním vlivu protestantské liturgie na Bacha není pochyb, ale takto komplexní detailní analýza přímo popisující konkrétní symboly v jednotlivých Bachových tématech či hudebních postupech je fascinující. Mimochodem na toto téma mohli vyslechnout studenti klávesové katedry HAMU velmi krásnou přednášku prof. Mrázkové v akademickém roce 2015/16.

K vlastní aplikaci Javorského metody na konkrétní skladbu si Vorobyeva zvolila Preludium a fugu z II. dílu DTK, která kombinuje velké množství takovýchto symbolů a na které se autorka snažila přesvědčivě vysvětlit aplikaci Javorského teorie.

Až na drobné stylistické prohřešky a jednu či dvě gramatické chyby je práce psaná tak, že mě při čtení vůbec nedošlo, že jí psal člověk, jemuž čeština není mateřským jazykem.

Rozsah práce neumožňuje filozofovat o tom, nakolik vědomě či intuitivně Bach tvoří své skladby v duchu všudypřítomné liturgické symboliky, ale je pravděpodobné, že je to symbióza jeho geniality, hluboké víry a lidské pokory.

Diplomovou práci Evgenie Vorobyevy považuji za velmi kvalitní, **navrhuji ji k přijetí a hodnotím známkou A .**

prof. Ivan Klánský